

fİDAN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Melike AYDOĞDU **KARDEŞİM**

Benim bir kardeşim var.
Bir görseniz ne tatlı.
Beni çok sever.
Benim tatlı kardeşim.

Her zaman oyun oynamak ister.
Oynamayınca hemen küser.
Beni çok sever.
Benim tatlı kardeşim.

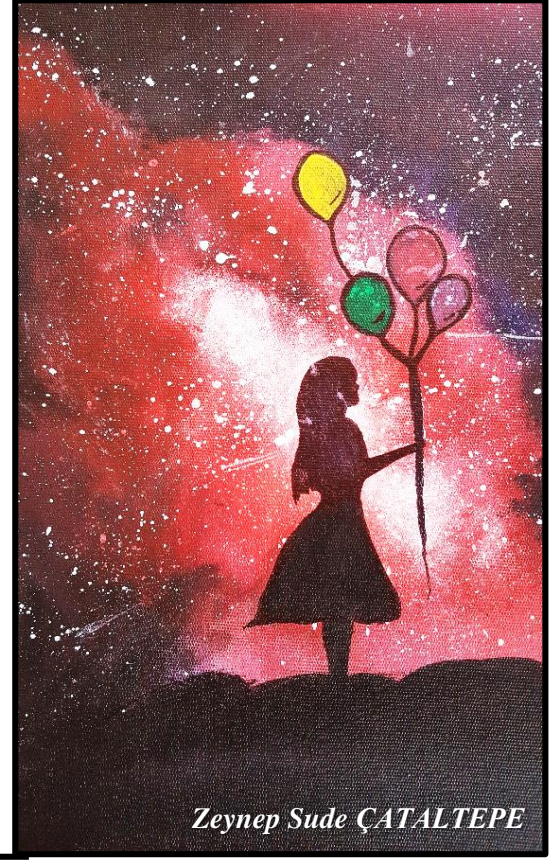
Kendisi çok yaramazdır.
Evi , oyuncakları hep dağıtır.
Beni çok sever.
Benim tatlı kardeşim.

Ayşe Zeynep BAĞ **GÜZEL DOSTLARIMIZ**

Kedi, köpek, kuş, sincap,
Benim güzel dostlarım.
Kimisi zıplar zıp zıp,
Kimisi öter cik cik.
Yanımdan ayrılmaz,

Mırnav mırnav kedicik.
Benimle hep top oynar.
Kuçu kuçu köpekçik,
Benim güzel dostlarım.

Kar beyaz bir tavşan,
Rengarenk bir papağan.
Japon ,ciklet, lepistes,
Benim güzel dostlarım.

Zeynep Sude ÇATALTEPE

Ecrin DEVECİ **İŞ BAŞINDA**

Eskiden günümüzdeki gibi alışveriş merkezleri yoktu. İnsanlar haftada bir pazara gider , ihtiyaçlarını o şekilde hallederlerdi. Şimdiki ise her gün birkaç defa markete uğramazlarsa hasta oluyorlar , diye söyleniyordu ninem.

Ben ise o sırada ödevimi yapıyordum. Nineme birkaç soru da ben sordum. Ninemin anlattıklarına göre eskiden hiçbir şey yokmuş. Ama insanlık varmış. Nineme ‘Şimdi de insanlar var.’ dedim. Ninem:

-Güzel kızım insanlar var , insanlık yok. Yani sevgi ,saygı , merhamet gibi duyguları olan insanlar azaldı. İşte bak beş katlı kocaman bir apartmanda oturuyoruz. Kimse kimseyi görmüyor. Arayıp sormuyor. İnsanların tek derdi yemek, içmek , gezmek.

Aslında ninem çok haklıydı. Çevremizdeki insanlar o kadar tutumsuz kişilerdi ki ekmeği bile çöpe atıyorlardı. Bir giydiklerini bir daha giymiyorlardı. Fakat ninemin anlattıklarından sonra kendi kendime bir söz verdim. Bu günden itibaren iş başındaydım. Bundan sonra herkesi ‘tutumlu olmaya’ davet edecektim.

Kayra ÜNSAL **FAZLASI ZARAR**

Bir hayvanımın olmasını çok istiyordum. Doğum günümde annem ve babam bana sürpriz yapmış bir balık almışlardı. O kadar mutlu olmuştum ki.

Turuncu renkli bir Japon balığıydı. Adını hemen Havuç koydum. Babam balıkların çok narin olduğunu ona çok iyi bakmamı söyledi. Yemini zamanında ve yeteri kadar vermeme, haftada bir akvaryumun suyunu temizlememi tembih etti. Hemen balığımı aldım, yatağımın başucundaki komodinin üzerine koydum. Her gün düzenli yemini veriyordum o günde okula gitmeden yemini attım ama okula geç kaldığım için yemi ne kadar attığımı fark etmedim.

Okuldan döndüğümde birde ne göreyim balığım ölmüştü. Çok üzüldüm. Ağlayarak anneme seslendim hemen. Annemde balığının öldüğünü görünce çok üzüldü. Bana ‘‘Yemini fazla mı verdin?’’ dedi. Ben de sabah aceleden ne kadar verdiğimi bilmiyorum, dedim. Annem yemi fazla vermişsen ondan ölmüş olabilir, dedi. O zaman anladım ki her şeyin fazlası zararlıdır.

Babam bana yine bir balık aldı. Adını yine Havuç koydum. Şimdi ona daha özenle bakıyorum. Yemini yeterince koyuyorum. Artık biliyorum her şeyin fazlası zarar.

Nursen ALTINDAĞ **TOPRAĞIN HİKAYESİ**

Yeryüzündeki pek çok hikaye toprakta başlar. Minicik bir gelinciğin , mis kokulu bir ıhlamur çiçeğinin , limon ağaçlarının ,üzümün , incirin , zeytinin hikayesi...

Sıcacık bir Ramazan pidesinin , serin ve ferahlatıcı vişne suyunun, makarnanın , tarhana çorbasının hikayesi...

Yeryüzündeki pek çok hikaye minicik bir tohumcuğun , toprağın koynunda tatlı tatlı uyuklarken birden uyandırılmasıyla başlar.

Ama toprağın bir de kendi hikayesi vardır. Biz tüm hikayeleri okumaktan , toprağın hikayesine pek vakit bulamayız. Hatta ‘Ayağımızın altındaki toprağın ne hikayesi olacak , toprak topraktır işte.’ diye düşünürüz. Bastığımız yeri çoğu zaman toprak diye geçer gideriz. Ya da en fazla bahçede dolaşırken pek değerli kunduralarımızı kirletti diye söylenirken varlığımızı hatırlayıverdiğimiz bir şeydir toprak.

Oysa toprak bir mucizedir ve hiçbir zaman toprak , sadece toprak değildir!

Ayşe Zeynep BAĞ
BİTMİYEN DOSTLUK

Güzel bir bahar günüydü. Arkadaşım Beyza ile dışarda oynuyorduk. Onunla çok iyi anlaşırđık.

Beyza ile ana sınıfından beri aynı okula gidiyorduk. Okulda da çok güzel vakitler geçirir, etkinliklerimizi beraber yapardık. Yani ayrılmaz ikiliydik. Beraber gezer, oynar, gülerdik. O beni kırmaz, ben onu üzmezdim. Zaten dost dediğın de böyle olmalıydı.

O gün oynarken birbirimize bir söz verdik. Gelecek yıllarda da hiç ayrılmamaya ve hep dost kalacağımıza dair. Şimdi ara sıra küssek de Beyza hala benim en iyi dostumdur.

Ela ARPA
HADİ SEN DE PAYLAŞ

Eskiden insanlar birbirlerine hep yardım ederlermiş. Komşularının, akrabalarının iyi gününde kötü günlerinde hep yanlarında olurlarmış. Yiyeceklerini, evlerini her şeylerini paylaşırlarmış. O yüzden de herkes mutluymuş. Şimdi ne yazık ki öyle değil. Kimse kimseye yardım etmiyor. Her şey fazla ama kimse paylaşmayı bilmiyor. Ekmekler çöpe atılıyor. Kıyafetler, ayakkabılar dolapta bekliyor. Oyuncaklarımız bir yerlere sığmıyor. Oysa ki o attığın ekmeğe, giymedin kıyafete o kadar muhtaç insan var ki. Tek bir oyuncuğı olmayan milyonlarca çocuk var. Biraz etrafımıza bakmalı, sadece kendimizi düşünmemeliyiz. Paylaştıkça hem biz hem de etrafımız mutlu olur. Hadi sen de durma paylaş.

Rümeysa ÇELİK

Ceylin DEVECİ
ALMA HASTALIĞI

Çevremize baktığımızda çoğı insanın bilinçsizce alış veriş yaptığını görürüz. Gerek marketlerde, gerekse AVM'lerde sanki insanların hiçbir şeyi kalmamış. Sanki yarın kıtlık geliyormuş. Yok yok! Hatta o gün kıtlık gelmiş. Bir araba yetmemiş üç market arabası doldurmuş olduklarını hepimiz görüyoruz.

Büyük, küçük, yaşlı, genç herkesin ihtiyacı olmasa da bir alacağı mutlaka var. Mesela komşumuz Ayten Hanım, altmış beş yaşında olmasına rağmen hiç eksigi bitmiyor. Tek başına yaşıyor fakat işine yarasın yaramasın her şeyi alıyor. Geçen gün yolda karşılaştığımızda elinde yeni almış olduğu gitarı göstererek 'Torunlar kursa gidiyormuş, gelince burada da çalarlar diye alıyım dedim ' diyerek iyi bir şey yaptığını zannediyordu. Fakat ne geleni vardı ne de gideni...

İki kızı da Almanya'daydı. Onunkisi sadece alma hastalığıydı. Evine girer girmez adım atacak yer bulunmuyordu. Mutfak dolapları kap kacak ile doluydu. Ayakkabılıktan söz etmiyorum bile... Zaten evinde bir gitar eksikti. O da tamamlandı fakat ondaki 'alma hastalığı' bitmek bilmiyordu.

Sinem Şemsi ULUSOY
ÖZLEDİK SOKAKLARI

Çok özledik sokakları,
Rahatça nefes almayı,
Sağı sola koşmayı,
Özledik sokakları.

Parklarda oyun oynamayı,
Bahçelerden çiçek toplamayı,
Birbirimize sarılmayı,
Özledik sokakları.

Büyükleri ziyaret etmeyi,
Her gün okula gitmeyi,
Acıkınca eve gelmeyi,
Özledik sokakları.

Hastalıklar bitince,
Kıymetini bilelim.
Canlıları sevelim.
Özledik sokakları.

Çınar ÖZEL
BEN BİR AĞACIM

Ben bir ağacım kırma beni,
Ben oksijen anasıyım, yorma beni.
Çınarım, ardıcım, selviyim, çamım sev beni.
Köklerim, dallarım, meyvelerim kıymetli sar beni.

Portakalım, elmam, vişnem var.
Yedikçe sizlere sağlık yapar.
İhlamurum, oksijenim
Ciğerlerinize can katar.

Köklerimi toprak anaya salarım.
Gölgeyle sırtına yer açarım.
Yeşilimle dünyana neşe saçarım.
Ben ağacım sev, say, koru beni.

Belma PINARAKAR
HAYVANLAR

Hayvanlar sokakta,
Aç kalıyorlar.
Mama ver bana,
Diye haykırıyorlar.

Kuşlar yem bekliyor,
Köpekler mama.
Ne yapsın bu hayvanlar,
Bu soğuk havada.

Kediler, köpekler
Ne kadar çaresizler.
Bir kap ver yemek,
Hayat ol onlara.

Ayşe Berra UÇAR MİNE’NİN LUNAPARK MACERASI

Bir cumartesi sabahıydı. Mine sabah uyandı, elini yüzünü yıkadı ve kahvaltı hazırlayan anne ve babasının yanına mutfığa gitti. Annesi Gamze Hanım kahvaltıda yumurta pişirmişti. Babası Burak Bey de masayı hazırlıyordu. Sonra babası, Mine ve annesine “ İsterseniz bugün lunaparka gidelim. “ dedi. Mine hemen “Gidelim!“ diye cevap verdi. Mine sevinç içinde kahvaltısını yaparken bir yandan da hayal kuruyordu. Heyecanlıydı çünkü ilk defa gidecekti.

Kahvaltılarını yaptılar. Mine çok mutluydu. Bir an önce lunaparka gitmek istiyordu. Kahvaltısı bittikten sonra ilk önce banyoya gidip ellerini yıkadı, sonra da odasına gidip lunaparka giderken giyeceği kıyafeti seçti ve giyindi. Sonra aşağı inip annesi ve babasının sofrayı kaldırmalarına yardım etti. Mine evin içinde kuş gibi cıvıldarken annesi odasına çıkıp üzerini değiştirdi. Babası da dışarıya çıkıp arabayı çalıştırdı. Mine ve annesi de arabaya bindikten sonra hemen yola koyuldular.

Lunapark biraz uzakta olduğu için yol yaklaşık bir saat sürdü. Yolda Mine etrafa gülücükler saçıyordu. Sonunda yolculuk bitmişti ve lunaparka varmışlardı. Mine’yi lunaparkta ilk karşılayan dev dönme dolaptı. Mine ve ailesi büyük bir mutlulukla kapıdan içeri girmişlerdi. İçeride palyaçolar, atlıkarınca, hız treni, korku evi, çarpışan arabalar; dondurma, pamuk şeker, kâğıt helva tezgâhları vardı. Mine hayalde gibiydi. Mutluluğu anlatılmaz yaşanırdı.

Mine ilk önce atlıkarıncaya binmek istedi bunun için bir bilet aldılar sonra da atlıkarınca görevlisine bu bileti verdiler. Mine hemen bindi, biraz beklemesi gerekti çünkü atlıkarıncaya başkaları da binecekti. Yaklaşık beş dakikalık bir bekleme süresinden sonra oyuncak hareket etmeye başladı. Başta çok hızlı değildi ama zaman ilerledikçe hızı artıyordu. Mine atlıkarıncada dönerken annesi de telefonla kızının videosunu çekiyordu.

Atlıkarıncanın süresi dolunca durdu. Mine süresinin dolduğunu anlayınca attan inip alandan çıktı. Çok eğlenmişti. Şimdide çarpışan arabalara binmek istedi. Bunun için de bilet alıp görevliye verdikten sonra Mine bir arabaya geçti. Gittikçe hızlanıyordu Mine ilk defa çarpışan arabalara binecekti. Bu yüzden hızından biraz korkmuştu. Mine acemiydi ama yavaş yavaş alışıyordu. İlk başlarda birileri ona çarpıyordu ama öğrendikçe o da başkalarına çarpmaya başlamıştı ve her çarptığında zevk alıyordu. Çok mutluydu. On dakika boyunca çarpışan arabalarda vakit geçirdikten sonra Mine’nin canı pamuk şeker istedi ve annesine bu isteğini nazik bir şekilde ilettiler. Annesi Gamze Hanım da babasından para alarak pamuk şeker tezgâhından bir tane pamuk şeker aldı ve tezgâhtaki çalışan , Mine’ye bir balon hediye etti. Tabi Mine de buna çok sevindi ve çalışana, annesi ile babasına çok teşekkür etti. Çok mutlu bir şekilde lunaparkı dolaşmaya devam ettiler.

Mine ‘nin ağzı kulaklarına varıyordu. Yürürken aklına dönme dolaba binmediği geldi. Hemen annesine söyledi, annesi de bir bilet aldı. Sonra dönme dolaba bindiler. Gittikçe yükseliyordu ve sonunda en üste çıkınca biraz durdu. Mine de fırsatı bulmuşken biraz manzarayı seyrediyordu. Yukarıdan her şey küçük gözüküyordu. Birkaç tur attıktan sonra aşağıya inmişlerdi. Mine ve ailesi mutlu bir şekilde lunaparktan çıkmışlardı.

Mine biraz yorulmuştu ama çok eğlenmişlerdi. Hemen evlerine doğru yola çıktılar. Bir saatlik bir yolculuktan sonra sonunda evlerine varmışlardı. Mine eve gelir gelmez hemen odasına gidip günlüğüne gününün nasıl geçtiğini ve neler yaptığını yazdı. Mine bu unutulmaz gününü hep mutlulukla anacağını dile getirdi.

Irmak Azra ÇUBUKÇU KIŞ MEVSİMİ

Hayatıma renk getirdin,
Güzel kış mevsimi.
Yerler beyaza büründü,
Kış geldi, kar yağdı.

Bembeyaz bir örtüye büründü,
Tüm tabiat.
Kar, tipi, fırtına
Değişti birden hayat.

Hamza ÖZCAN İSRAF ETME

İsraf etme ne olur,
Bugün var yarın yok olur.
Eğer israf etmezsek,
Yarınlarımız hep var olur.

Bence en büyük israf
Dünya’nın en kıymetli şeyi
Gidince geri gelmez,
Zamandır kıymeti bilinmez.

Zeynep Su KAMIŞLI HAYVANLARI KORUYALIM

Can dostlarımız onlar bizim,
Sevelim, koruyalım can dostlarımızı.
Onlar bizden sevgi bekler.
Kediler, köpekler, kuşlar,
Minik minik arılar,
Evimizin önüne bir kap su, bir kap mama,
Nasıl mutlu olurlar.
Can dostlarımız onlar bizim,
Sevelim, koruyalım can dostlarımızı.

İMTİYAZ SAHİBİ

Sibel ÖZÇAKMAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sonay DOĞAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sevilay YÜCEL

GÖRSEL DANIŞMAN

Ayşenur TEZCAN

YAYIN KURULU

Safiye KARABACAK

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT İLKOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2
ÇUBUK/ANKARA 03128371058